

S U M M A

Áhættuþættir fjármálagerninga

Þetta skjal er yfirlit yfir helstu eiginleika og tegundir fjármálagerninga og áhættuþætti sem tengjast viðskiptum með þá. Í yfirlitinu er ekki gerð grein fyrir allri hugsanlegri áhættu sem tengist viðskiptum með fjármálagerninga og því er ekki um tæmandi talningu að ræða. Aðrir þættir en þeir sem taldir eru hér upp geta haft áhrif á verðmæti viðkomandi fjármálagernings. Tilgangurinn með yfirlitinu er að veita grundvallarupplýsingar um helstu áhættuþætti sem kunna að fylgja viðskiptum með viðkomandi fjármálagerninga. Mikilvægt er að viðskiptavinur kynni sér eðli viðkomandi fjármálagernings og þá áhættu sem í honum felst. Viðskiptavinur ætti ekki að eiga viðskipti með fjármálagerninga nema hann geri sér fulla grein fyrir þeirri áhættu sem fylgir slíkum viðskiptum og taki mið af fjárhagslegum styrk sínum, þekkingu og reynslu af slíkum fjárfestingum.

Þegar lagt er mat á hvort fjármálagerningur henti fjárfesti verður að hafa eftirfarandi í huga:

1. Fjárfestir verður að búa yfir fullnægjandi þekkingu og reynslu til að leggja mat á viðkomandi fjármálagerning.
2. Fjárfestir verður að átta sig á þeim áhættuþáttum sem felast í fjárfestingu í viðkomandi fjármálagerningi og hvaða áhrif fjárfestingin getur haft á eignastöðu og fjárhagslegan styrk fjárfestis.
3. Fjárfestir verður að kynna sér og skilja þá skilmála sem gilda um viðkomandi fjármálagerning og þá markaði þar sem viðskipti með hann fara fram.
4. Fjárfestir verður að geta metið (annaðhvort á eigin vegum eða með hjálp ráðgjafa) áhrif utanaðkomandi þátta s.s. hagsveiflna og breytinga á vaxtastigi sem geta haft áhrif á fjárfestingu í viðkomandi fjármálagerningi.

Almennir áhættuþættir

Fjárfestingu í fjármálagerningum fylgir ávallt fjárhagsleg áhætta. Eftirtaldir áhættuþættir eiga við flestar tegundir fjármálagerninga:

1. Markaðsáhætta: Sú áhætta að verðbreytingar á mörkuðum hafi óhagstæð áhrif á virði fjármálagerninga.
2. Vaxtaáhætta: Sú áhætta að breytingar á vöxtum hafi óhagstæð áhrif á virði fjármálagernings.
3. Gjalddeyrisáhætta: Gengi gjaldmiðla sveiflast og fjármálagerningar sem skráðir eru í erlendra mynt bera því með sér gjalddeyrisáhættu. Vegna gengisbreytinga getur því myndast hagnaður eða tap þótt virði undirliggjandi fjármálagernings í þeirri mynt sem hann er skráður í breytist ekki.
4. Verðbólguáhætta: Þegar fjárfestar meta ávöxtun af tilteknum fjármálagerningi er nauðsynlegt að gera það með hliðsjón af verðbólgu og verðbólguhorfum til að áætla vænta raunávöxtun af fjárfestingu og raunvirði núverandi eignar.

SUMMA

5. Mótaðilaáhætta: Hættan á því að mótaðili fjármálagernings muni ekki standa við samningsbundnar skuldbindingar sínar að fullu.
6. Uppgjörsáhætta: Hættan á því að mótaðili fjármálagernings muni ekki standa við samningsbundnar skuldbindingar sínar á uppgjörssdegi. Uppgjörstap getur átt sér stað vegna vanefnda og vegna mismunandi tímasetningar uppgjörs milli tveggja aðila.
7. Lagaleg áhætta: Sú áhætta að stjórnvöld geri breytingar á núgildandi lögum eða reglugerðum sem hefðu neikvæð áhrif á fjármálagerninga, sem dæmi má nefna breytingar á skattalögum eða heimildum til fjármagnsflutninga á milli landa.
8. Efnahagsleg áhætta: Hagsveiflur geta haft áhrif á verð fjármálagerninga. Sveiflurnar eru mismunandi, geta verið mislangar og mismiklar, og áhrifa þeirra gætir með mismunandi hætti á ólíkar atvinnugreinar. Við ákvörðun um fjárfestingu þarf að gæta vel að áhrifum almennra hagsveiflna, m.a. milli landa og ólíkra hagkerfa, á virði fjármálagerninga.
9. Seljanleikaáhætta: Sú áhætta að fjárfestir geti ekki auðveldlega selt eða keypt ákveðinn fjármálagerning á tilteknum tímapunkti eða geti einungis gert það á kjörum sem eru umtalsvert lakari en gengur og gerist á virkum markaði á hverjum tíma. Þetta getur stafað af ýmsum þáttum, svo sem óvirkum markaði með tiltekinn fjármálagerning, stærð samnings og öðrum þáttum sem geta haft áhrif á framboð og eftirspurn og hegðun markaðsaðila. Verðmæti fjármálagerninga kann að rýrna ef sölutregða verður á markaði og kann fjárfestir undir slíkum kringumstæðum að verða fyrir fjárhagslegu tjóni.
10. Landsbundin áhætta: Landsbundin áhætta felur m.a. í sér stjórnmalalega áhættu, gjaldeyrisáhættu, efnahagslega áhættu og áhættu vegna fjármagnsflutninga. Átt er við þá efnahagslegu þætti sem gætu haft umtalsverð áhrif á viðskiptaumhverfið í því landi sem fjármálagerningurinn er skráður í.
11. Huglæg áhætta: Órökrænir þættir á borð við tilhneigingar, skoðanir eða orðróm kunna að hafa áhrif á heildarframmistöðu fjármálagerninga í kauphöllum. Slíkir þættir geta valdið verulegu verðfalli, jafnvel þótt framtíðarhorfur þeirra fyrirtækja sem fyrir þeim verða hafi í raun ekki breyst til hins verra.
12. Lánsfjáráhætta: Kaup fjármálagerninga sem fjármögnuð eru með lánsfé fela í sér aukna áhættu. Annars vegar kann að vera krafist viðbótartrygginga ef verðþróun er á þá leið að verð fari yfir þær lánsheimildir sem tryggingin stendur undir. Ef fjárfestir getur ekki lagt fram slíkar tryggingar kann félagið að neyðast til þess að selja fjármálagerninga í vörslu sinni á óhagstæðum tíma. Á hinn bóginn kann tapið sem leiðir af óhagstæðri breytingu á gengi fjármálagernings að vera umfram fjárhæð upphaflegu fjárfestingarinnar. Sveiflur í gengi veðsettra fjármálagerninga kunna að hafa neikvæð áhrif á getu til þess að endurgreiða lán. Fjárfestar þurfa að gera sér grein fyrir því að vegna skuldsetningarpáttar sem fylgir kaupum á fjármálagerningum með lánsfé verður viðkvæmni slíkra fjárfestinga fyrir gengissveiflum hlutfallslega meiri. Afleiðingin er sú að hagnaðarvon eykst en að sama skapi eykst hættan á tapi. Þetta þýðir að áhætta af slíkum kaupum eykst eftir því sem vægi skuldsetningar er meira.

Áhætta einstakra fjármálagerninga

1. Hlutabréf

Hlutabréf eru gefin út til hluthafa sem staðfesting fyrir þeim hlut sem hann á í hlutafélaginu. Hlutabréf geta verið gefin út á pappír eða með rafrænum hætti í verðbréfamiðstöð. Hluthafi nýtur þeirra réttinda sem lög og samþykktir hlutafélagsins kveða á um.

Fjárfesting í hlutabréfum getur falið í sér eftirfarandi áhættu:

1. Fyrirtækjaáhætta: Með kaupum á hlutabréfum leggur fjárfestir fram fé til hlutafélagsins og verður í staðinn eigandi í hlutafélaginu ásamt öðrum hluthöfum. Hluthafi getur því, sem eigandi, tekið þátt í þróun félagsins og þeim breytingum sem verða á eignum og skuldum þess. Þegar um fjárfestingu í hlutabréfum er að ræða getur verið erfitt að áætla þá ávöxtun sem hluthafi getur vænst af fjárfestingunni. Við gjaldprot getur hluthafi tapað öllu því fé sem hann lagði fram í upphafi þar sem hluthafar njóta ekki forgangs þegar kemur að lýstum kröfum í protabúið.
2. Verðáhætta: Verð hlutabréfa getur hækkað og/eða lækkað án þess að hægt sé að sjá slíkar sveiflur fyrir eða hversu lengi þær geta varað. Greina verður verðáhættu frá fyrirtækjaááættu en þessir þættir, saman eða sitt í hvoru lagi, hafa áhrif á verð hlutabréfa með tilheyrandi áhættu fyrir fjárfesta.
3. Arðgreiðsluáhætta: Það hvort og þá hversu mikið fjárfestar fá greitt í arð af hlutabréfaeign sinni ræðst af hagnaði hlutafélagsins og arðgreiðslustefnu þess. Ef taprekstur er í félagi eða ef hagnaður er lítill getur það orðið til þess að arðgreiðslur til hluthafa lækki eða falli niður.

2. Skuldabréf

Skuldabréf er skuldaviðurkenning þar sem útgefandi bréfsins skuldbindur sig til þess að greiða eiganda bréfsins tiltekna fjárhæð á ákveðnum tíma með þeim kjörum sem bréfið tilgreinir. Útgefendur skuldabréfa á markaði geta verið opinberir aðilar eða fyrirtæki. Skilmálar skuldabréfa eru ávallt ákveðnir fyrirfram, s.s. vextir og endurgreiðsla skuldarinnar. Vextir geta verið fastir eða breytilegir. Skuldabréf geta auk þess verið verðtryggð og tekur þá höfuðstóll skuldarinnar breytingum í samræmi við gildi tiltekinnar verðvísitölu, t.d. vísitölu neysluverðs. Höfuðstóll skuldarinnar er annaðhvort greiddur í einni greiðslu á lokagjaldþega eða á fyrirfram ákveðnum gjalddögum. Kaupandi skuldabréfs (kröfuhafi) á kröfu á hendur útgefanda (skuldara) um greiðslu tiltekinnar fjárhæðar í samræmi við skilmála skuldabréfsins.

Fjárfesting í skuldabréfum getur falið í sér eftirfarandi áhættu:

1. Útgefandaáhætta: Útgefandi skuldabréfa getur orðið tímabundið eða varanlega ófær um að greiða skuldbindingar sínar. Ýmsir þættir geta haft áhrif á greiðslugetu útgefanda, t.d. þróun efnahags- og rekstrarumhverfis í þeirri atvinnugrein og þeim löndum sem útgefandi er með starfsemi í. Einnig getur lánshæfismat útgefanda tekið breytingum

SUMMA

vegna jákvæðrar eða neikvæðrar þróunar í starfsemi útgefanda og þar með haft áhrif á markaðsverð viðkomandi skuldabréfa. Venjulega eru tengsl milli þeirra vaxta sem skuldabréf útgefanda bera og lánshæfismats hans. Eftir því sem lánshæfismat útgefanda er lægra, þeim mun hærri vexti er líklegt að skuldabréfið beri.

2. Vaxtaáhætta: Sú markaðsáhætta sem hvað mest áhrif hefur á verð skuldabréfa eru breytingar á vaxtastigi á viðkomandi markaði. Hækki almenn vaxtakjör þá leiðir það til lækkunar á markaðsverði bréfsins og öfugt ef vextir lækka. Áhrif vaxtabreytinga á verð skuldabréfa eru meiri eftir því sem líftími bréfanna er lengri.
3. Innköllunaráhætta: Áhætta af mögulegri uppgreiðslu bréfsins. Skilmálar skuldabréfs geta falið í sér heimild fyrir útgefanda til að innkalla bréfin fyrir lokagjalddaga. Slík innköllun getur haft áhrif á ávöxtun kaupanda skuldabréfsins ef t.d. vextir á almennum markaði hafa lækkað.
4. Áhætta tengd ólíkum tegundum skuldabréfa: Önnur áhætta en þær sem greint hefur verið frá að ofan getur falist í fjárfestingum í ólíkum tegundum skuldabréfa. Fjárfestum er því ráðlagt að kynna sér skilmála hvernar skuldabréfaútgáfu fyrir sig eins og hún kemur fram í skráningarlýsingu skuldabréfaflokksins og að taka ekki ákvörðun um fjárfestingu fyrr en lagt hefur verið mat á alla áhættuþætti sem tengjast viðkomandi skuldabréfi.

3. Sjóðir

Verðbréfasjóðir og sérhæfðir sjóðir hafa það eingöngu að markmiði að veita viðtöku fé frá fjárfestum til sameiginlegrar fjárfestingar í fjármálagerningum og öðrum eignum á grundvelli áhættudreifingar samkvæmt fyrirfram kunngerðri fjárfestingarstefnu. Munurinn á slíkum sjóðum liggur helst í fjárfestingarheimildum þeirra. Verðbréfasjóðir og sérhæfðir sjóðir fyrir almenna fjárfesta eru ávallt innlausnarskyldir og því geta hlutdeildarskírteinishafar óskað eftir innlausn á eignahlut sínum þegar þeim hentar. Rekstrarfélög geta einnig stofnað aðra sérhæfða sjóði sem óheimilt er að markaðssetja til almennra fjárfesta. Engar lagalegar takmarkanir eru á fjárfestingum slíkra sjóða og fjárfesting í þeim er mun áhættusamari en í öðrum sjóðum. Slíkir sérhæfðir sjóðir eru ekki innlausnarskyldir og hafa gjarnan fyrirfram skilgreindan líftíma. Til eru margar gerðir sjóða með mismunandi fjárfestingarstefnur og þær lagareglur sem um starfsemina gilda geta einnig verið mismunandi.

Fjárfesting í sjóðum getur falið í sér eftirfarandi áhættu og er fjárfestum ráðlagt að kynna sér fjárfestingarstefnu viðkomandi sjóðs áður en ákvörðun um fjárfestingu er tekin:

1. Sala og innlausn: Ekki er víst að virkur eftirmarkaður sé til staðar með hlutdeildarskírteini eða hlutabréf í viðkomandi sjóði og því gæti fjárfesti reynst erfitt að selja hlut sinn. Í sumum sjóðum eru auk þess takmarkanir á og/eða gjöld tengd innlausn hluta. Verðbréfasjóðir og sérhæfðir sjóðir fyrir almenna fjárfesta eru þó ávallt innlausnarskyldir. Þær aðstæður geta þó komið upp á mörkuðum að viðskipti með undirliggjandi eignir sjóða takmarkist vegna tímabundinnar óvissu um útgefendur

S U M M A

fjármálagerninga í eigu sjóða. Í slíkum tilvikum er heimilt að fresta innlausnum í sjóði tímabundið sé það talið nauðsynlegt til að verja heildarhagsmuni hlutdeildarskírteinishafa sjóðsins.

2. Lagaáhætta: Starfsemi einstakra sjóða getur fallið undir hvort heldur íslensk eða erlend lög sem getur þýtt að ákveðin fjárfestavernd eða hömlur á starfsemi sem eru í gildi í einu lögsagnarumdæmi eigi ekki við í öðrum lögsagnarumdæmum.
3. Skuldsetning: Sumir sjóðir hafa heimild til að fjármagna ákveðna þætti starfsemi sinnar með lántökum og til að fjárfesta í afleiðusamningum. Slík skuldsetning getur aukið áhættu í starfsemi sjóðsins og haft kostnað í för með sér sem gæti leitt til lækkunar á virði hlutar fjárfestis í sjóðnum.
4. Réttur til þátttöku: Fjárfestir í sjóði hefur yfirleitt lítinn sem engan rétt til að taka þátt í ög/eða hafa áhrif á starfsemi viðkomandi sjóðs.
5. Fjárfestingarstefna: Fjárfestingarstefna sjóða getur verið mjög mismunandi. Sumir sjóðir sinna sérhæfðum fjárfestingum og fjárfesta t.a.m. eingöngu í ákveðnum tegundum fjármálagerninga og/eða á ákveðnum markaðssvæðum. Áhættan sem sjóðurinn ber er því fyrst og fremst tengd viðkomandi fjármálagerningum og/eða markaðssvæðum. Einnig kunna sjóðir að fjárfesta á sviði þar sem mikil samkeppni ríkir og þar af leiðandi þar sem færri fjárfestingartækifæri eru fyrir hendi. Áhættustefna og áhættudreifing er mismikil milli sjóða en almennt felst meiri áhætta í sjóðum eftir því sem áhættudreifingin er minni.
6. Verðmatsáhætta: Ef sjóður fjárfestir í eignum sem ekki eru auðseljanlegar getur verið erfitt að meta virði hlutdeildarskírteina/hlutabréfa hans.
7. Áhætta tengd undirliggjandi eignum: Undirliggjandi eignir í sjóði geta verið margvíslegar, svo sem hlutabréf, skuldabréf, fjárfesting í öðrum sjóðum og afleiður. Þegar meta skal þá áhættu sem fólgin er í fjárfestingu í tilteknum sjóði skal hafa í huga þá áhættuþætti sem geta haft áhrif á virði undirliggjandi eigna sjóðsins. Þar má helst nefna markaðsáhættu og áhættu sem fólgin er í fjárfestingarstefnu hans, s.s. fjárfestingum utan skipulags viðskiptavettvangs, skortsölu fjármálagerninga og skuldsettum kaupum og/eða sölu, sem geta leitt til taps fyrir viðkomandi sjóð.
8. Stjórnunaráhætta: Starfsemi og árangur einstakra sjóða fer að miklu leiti eftir hæfni stjórnenda og starfsfólks. Sjóðstjóri tekur ákvarðanir um fjárfestingar í samræmi við fjárfestingarstefnu sjóðsins. Rangar ákvarðanir stjórnenda geta leitt af sér tap fyrir sjóðinn og fjárfesta.

4. Afleiður

Afleiða er samningur þar sem uppgjörsákvæði byggist á breytingu tiltekins þáttar á tilteknu tímabili, svo sem vaxta, gengis gjaldmiðla, verðbréfavorðs, verðbréfavísitölu eða hrávöruverðs. Afleiðusamningar veita fjárfesti rétt, sem getur verið valkvæður, til að kaupa eða selja einhverja undirliggjandi eign eða til uppgjors í reiðufé. Virði slíks samnings byggir á þróun þessara undirliggjandi þátta frá samningsdegi til uppgjörsdags. Minniháttar breyting á verðmæti

SUMMA

undirliggjandi eignar í afleiðusamningi getur haft hlutfallslega mikil áhrif á verðmæti samningsins með tilheyrandi jákvæðum eða neikvæðum afleiðingum fyrir viðkomandi fjárfesti. Fjárfesting í afleiðum skyldi einungis eiga sér stað sé fjárfestir tilbúinn að þola umtalsvert tap. Um fjárfestingu í afleiðusamningum gilda ákveðnir skilmálar meðal annars um tryggingarpörf og tryggingarköll sem fjárfesti er ráðlagt að kynna sér áður en fjárfest er.

Dæmi um ólíka afleiðusamninga eru:

4.1 Framvirkir samningar

Framvirkur samningur kveður á um skyldu samningsaðila til að kaupa eða selja tiltekna eign fyrir ákveðið verð á fyrirfram ákveðnum tíma. Einnig geta slíkir samningar verið gerðir upp í reiðufé. Framvirkir samningar eru mjög áhættusöm fjárfesting einkum í ljósi þess að fjárfestir þarf oft ekki að leggja fram nema hluta þeirrar fjárhæðar sem fjárfest er fyrir og tekur því lán fyrir mismuninum. Slík skuldsetning þýðir að lítil hreyfing í verði hinnar undirliggjandi eignar getur haft hlutfallslega mikil áhrif á verðmæti samningsins með áhrifum til hækkunar eða lækkunar á markaðsvirði samningsins.

4.2 Valréttarsamningur

Valréttur er samningur sem veitir öðrum samningsaðila, kaupanda, rétt en ekki skyldu til að kaupa eða selja tiltekna eign á fyrirfram ákveðnu verði á tilteknum tíma eða innan tiltekinna tímamarka. Sem endurgjald fyrir þennan rétt fær hinn samningsaðilinn, seljandi, ákveðið gjald sem segir til um markaðsvirði valréttarins við upphaf samningsins. Það eru til margar gerðir valréttarsamninga og hefur hver sín einkenni. Mestu skiptir þó hvort fjárfestir er kaupandi eða seljandi slíks samnings.

Kaup á valréttarsamningi:

Kaup á valréttarsamningi felur í sér minni áhættu en sala slíkra samninga vegna þess að ef verðþróun hinnar undirliggjandi eignar er óhagstæð fyrir fjárfesti getur hann ákveðið að nýta sér ekki valréttinn. Hámarks tap fjárfestis er því valréttargjaldið sem var greitt fyrir samninginn í upphafi.

Sala á valréttarsamningi:

Sala á valréttarsamningum felur í sér talsvert meiri áhættu en kaup á slíkum samningum. Við sölu á valréttarsamningi tekur fjárfestir á sig þá skyldu að kaupa eða selja hina undirliggjandi eign ef kaupandi valréttarins nýtir sér rétt sinn. Fjárfestir sem selur valréttarsamning gæti þurft að leggja fram tryggingar í upphafi samnings og viðbótartryggingar ef virði samningsins þróast seljandanum í óhag og gæti við uppgjör þurft að þola tap langt umfram það valréttargjald sem seljandinn fékk greitt fyrir samninginn í upphafi. Ef um sölurétt er að ræða og fjárfestir á þá eign sem hann hefur skuldbundið sig til að selja er áhættan minni. Ef fjárfestir á ekki þá eign sem hann hefur skuldbundið sig til að selja getur áhættan verið ótakmörkuð.

4.3 Skiptasamningar

Skiptasamningur er samningur milli aðila sem samþykkja að skiptast á mismunandi greiðsluflæði yfir ákveðið tímabil. Til eru nokkrar tegundir af skiptasamningum en algengustu tegundirnar eru vaxtaskiptasamningar og gjaldmiðlaskiptasamningar. Skiptasamningar eru gerðir utan skipulegs markaðar. Helstu áhættuþættir vaxta- og gjaldmiðlaskiptasamninga eru vaxtaáhrættu og gjaldeyrisáhrættu.

Vaxtaskiptasamningur:

Þegar um vaxtaskiptasamning er að ræða þá skiptast aðilar á vaxtagreiðslum af tilteknum höfuðstól í ákveðinn tíma í sama gjaldmiðli. Algengast er að annar aðilinn greiði fasta vexti af tilteknum höfuðstól en fái í staðinn breytilega vexti.

Gjaldmiðlaskiptasamningur:

Í gjaldmiðlaskiptasamningi þá skiptast aðilar á vaxtagreiðslum af höfuðstól í tveimur mismunandi gjaldmiðlum og skipti á höfuðstólum fara fram í upphafi og lok samningstímans. Þannig má nýta gjaldmiðlaskiptasamninga til að breyta láni eða eign úr einni mynt yfir í lán eða eign í annarri mynt.

4.4 Afleiður utan skipulegs viðskiptavettvangs

Viðskipti með afleiður eiga sér gjarnan stað utan skipulegs viðskiptavettvangs og ber fjármálafyrirtækjum skylda til að láta fjárfesta vita þegar svo er. Fjárfesting í afleiðum utan skipulegs viðskiptavettvangs getur falið í sér þá áhættu að fjárfestir nái ekki að loka og gera upp opna afleiðusamninga sökum þess að enginn markaður er fyrir hendi með viðkomandi fjármálagerning auk þess sem verðmæti slíkra samninga getur verið óljóst.

5. Óskráð verðbréf

Óskráð verðbréf eru t.d. skuldabréf og hlutabréf sem ekki eru skráð á skipulögðum viðskiptavettvangi. Fjárfestingar í óskráðum verðbréfum bera aukna áhættu í samanburði við skráð verðbréf af nokkrum ástæðum, t.d. vegna þess að upplýsingar eru ekki jafn aðgengilegar og hættu er á að ekki sé til staðar markaður til að eiga viðskipti með bréfin.

Fjárfesting í óskráðum verðbréfum getur falið í sér eftirfarandi áhættu:

1. Seljanleikaáhrættu: Óskráð hlutabréf eru ekki skráð á skipulögðum viðskiptavettvangi og geta því oft reynst illseljanleg og verðmyndun þeirra ófullkomin og ógegnsæ.
2. Skortur á upplýsingum: Kröfur varðandi upplýsingagjöf eru minni hjá óskráðum félögum en skráðum auk þess að alla jafna er minna um fréttir og greiningarefni tengt óskráðum

S U M M A

félögum en skráðum. Þar með er gegnsæi reksturs félagsins minni og áhættan eykst þar sem minni upplýsingar eru gerðar opinberar varðandi reksturinn.

3. Smæðaráhætta: Rekstur óskráðra hlutafélaga er oft á tíðum viðaminni en hjá skráðum hlutafélögum. Reksturinn er því jafnan viðkvæmari fyrir breytingum í efnahagsumhverfi og/eða breytingum sem tengjast rekstri félagsins eða atvinnugrein hans, og/eða pólitískum aðstæðum sem hafa í för með sér efnahagslegar afleiðingar.

Aðvörun

Öll viðskipti með fjármálagerninga fela í sér áhættu. Rétt er að fjárfestir meti fyrirhugaða fjárfestingu út frá þekkingu sinni og reynslu, fjárhagsstöðu og fjárfestingarmarkmiði. Varhugavert er að eiga viðskipti með fjármálagerninga án þess að hafa fullan skilning á eðli og umfangi áhættunnar sem í viðskiptunum felst.